

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၇၀၀

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

လင်းဝဏ္ဏ (၀၉၅၀၇၁၁၉၇)

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင်းစိုင်းစိုင်း(နန်းသင်းပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစစ်

ချစ်စိုင်း

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ပုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၄၅၀၀ ကျပ်

မဇက်

ညီမလေး ၊ မဇက်

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၃

စာ ၁၆၈ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) ညီမလေး

ညီမလေး

မကော်

THE TWIN

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၁၀၅)

အပိုင်း (၁)

ကျွန်မမှာ အမွှာ ညီမလေးရှိ (ခဲ့ဖူး)ပါတယ်။ Identical twins ပါ။ ကျွန်မတို့ အသက် ခြောက်နှစ်အရွယ်မှာ ကျွန်မတို့မိသားစု စီးလာတဲ့ မြင်းလှည်းကို ကုန်တင်ကားဝင်တိုက်လို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံးရော၊ အဘွားရော၊ အမေရော ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရပြီး ဆေးရုံတက်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မရယ်၊ အဘွားရယ်၊ အမေရယ်က ကံကောင်းထောက်မစွာ အသက်ရှင် ခဲ့ကြပေမဲ့၊ ညီမလေးကတော့ ကွယ်လွန်ခဲ့ရပါတယ်။

ညီမလေးကို အဖေတို့၊အမေတို့က မလေ့ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့ပြီး ယခုအချိန်ထိ နှစ်စဉ်ဒါနပြု အမျှအတန်းဝေမြဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြဿနာက ညီမလေး ဆုံးပါးသွားပြီဆိုတာကို သိပေမဲ့ ဆေးရုံမှာ သတိပြန်လည်လာတဲ့ အချိန်ကတည်းက ညီမလေးကို ကျွန်မ အမြဲ မြင်နေရတာပါပဲ။

ကျွန်မက ခြေကျိုး၊ နံရိုးကျိုးခဲ့တာမို့ ညီမလေးရဲ့ ဈာပနကို သွားခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။ အလှူကို ကျွန်မနဲ့ ဂါဝန်ဆင်တူလေးဝတ်ပြီး သွားခဲ့တဲ့ ညီမလေး၊ မြင်းလှည်းပေါ်မှာ ကျွန်မနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း ရယ်မောစနောက်နေခဲ့တဲ့ ညီမလေးဟာ မြင်းလှည်းထဲကနေ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်ကို

ခေါင်းနဲ့ထွက်ကျခဲ့တာမို့ နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာတယ်လို့ လူကြီးတွေပြောလို့ သိခဲ့ရပေမဲ့ ကျွန်မဆေးရုံတက်ခါနီးမှာ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ရပ်နေတဲ့ ညီမလေးကို မြင်နေရတဲ့ကျွန်မမှာ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစလို့ ညီမလေးဟာ ကျွန်မနဲ့အမြဲအတူ ရှိနေခဲ့ တာပါပဲ။

ညီမလေးကို မြင်ရကြောင်း၊ ညီမလေး မသေသေးကြောင်း အမေ တို့က သူ့ကို ရုစမိက်တော့လို့ အရမ်းဝမ်းနည်း နေပုံရကြောင်း၊ မိဘတွေနဲ့ အဘွားကို ကျွန်မအခါခါ ပြောပြခဲ့ပေမဲ့ အက်စီးဒင့်ကြောင့် ကျွန်မ ထရော်မာရ ပြီး ကြောင်သွားပြီလို့သာ အထင်ခံခဲ့ရပါတယ်။

တစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့တဲ့ ကလေးဆိုပြီး လူကြီးတွေက ကျွန်မကို ဝိုင်းပုံချစ်ကြတာ၊ မျက်နှာအညှိုးမခံတာ၊ သည်းသည်းလှုပ်ကြတာတွေကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ မျက်ရည်လေးတွေလည်ပြီး ငေးကြည့်နေတတ်တဲ့ ညီမလေးကြောင့် ကျွန်မမှာ အားနာသလို၊ မလုံမလဲဖြစ်သလို၊ အပြစ်မကင်း သလို အမြဲခံစားခဲ့ရပါတယ်။ တစ်ခါတလေတော့လဲ ညီမလေးက လန့်ချီပြီး ပျောက်သွားတတ်ပြန်တယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မကို မမြင်သလိုနဲ့ သူ့ဘာသာ သူပဲ သီချင်းလေး ညည်းနေသယောင် လုပ်နေတတ်တယ်။

ဆေးရုံပေါ်မှာ ကျွန်မဘေး လာရပ်နေတဲ့ အချိန်ကစလို့ ညီမလေးရဲ့ စကားသံကို ကျွန်မ လုံးဝ မကြားရတော့ပါဘူး။ ပြောလည်း မပြောပါဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကို မြင်နေရတာလေး တစ်ခုပါပဲ။ ဘာဆက်သွယ်မှုမှ သူ့ဘက်က မလုပ်သလို တစ်ခါနှစ်ခါ စကားပြောကြည့်ပြီး သူက ဘာမှ မတုံ့ပြန်တာ ကြောင့် ကျွန်မလည်း လက်လျှော့ထားလိုက် ပါတော့တယ်။

ကျွန်မ အထီးကျန်လွန်းတဲ့အခါမျိုးမှာတော့ ကျွန်မ သူ့ကို စကားတွေပြောပါတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ သူက အသံထွက်ပြီးမတုံ့ပြန်ပေမဲ့ ရယ်စရာပါရင် ရယ်တာ၊ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းနေရင် မျက်နှာလေးငယ်ပြီး နားထောင်နေတာမျိုးတော့ လုပ်တတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေဆို ကျွန်မမှာ ညီမလေးဟာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ ဆိုတာကိုတောင် မယုံသင်္ကာတွေ ဖြစ်ပြီး အက်စီးဒင့်ကြောင့် ငါ့ညီမလေး စကားမပြောနိုင်ရှာတော့တာများလား လို့တောင် ထင်ခဲ့မိဖူးပါတယ်ရှင်။

နည်းနည်း အရွယ်ရောက်လာတော့ ညီမလေးဟာ လူ မဟုတ် တော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ကျွန်မ ကြောက်စိတ်ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်

ညီမလေး

ဘုရားစာတွေ ရွတ်တာ၊ တရားခွေတွေဖွင့်တာ၊ ရေမန်းတွေဖြန်းတာ လုပ်တော့တာပါပဲ။

ဒီလိုဆို ညီမလေးဟာ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက် ပျောက်သွား ပြန်တယ်။ နောက်တော့ အလွန်ကိုအားအင်ချည့်နဲ့ ညှိုးငယ်နေတဲ့ပုံနဲ့နွမ်းလျ ပြီး ပြန်ရောက်လာပြန်တာပါပဲ။ တစ်ခါကနှစ်ခါဆိုတော့ ကျွန်မလည်း သနား လာလို့ နေချင်လည်းနေတော့ငယ်ငယ်ရယ်ဆိုပြီး ဒီလိုပဲ ထားလိုက်တော့ တယ်။ အဲဒီအတိုင်းနေခဲ့တာ ကျွန်မအသက် နှစ်ဆယ်အထိပဲ ဆိုပါတော့။ ထူးဆန်းတာက ညီမလေးက ကျွန်မအရွယ်အတိုင်း လိုက်ကြီးလာတာပါပဲ။ ကျွန်မအသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်မှာ ညီမလေးကလည်း အဲဒီအရွယ်ပဲ။ ကျွန်မတို့က ရုပ်တအားတူတယ်၊ တစ်ခုပဲ၊ ကျွန်မက ပြည့်ဖြိုးတဲ့ပုံပေါက်ပြီး ညီမလေးက ပါးပါးသွယ်သွယ်လေး ဖြစ်နေတာတစ်ခုပါပဲ။ သူက ဖျော့တော့ တော့နဲ့မို့ လူမမာနဲ့ပိုတူတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို မြင်ရချိန်ဆို သူကလည်း ကျွန်မဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစား အဆင်အပြင် အတိုင်းပါပဲ။

ကျွန်မ ချစ်သူရတော့ အသက်နှစ်ဆယ်။ ချစ်သူက psychiatricပါ။ ဒေါက်တာဦးဦးသာကျော်တဲ့၊ ကျွန်မထက်တော့ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် အသက် ကြီးပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ကျောင်းတက်တုန်း အချိန်ပေါ့။ တွဲတာ နည်းနည်းကြာပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယုံကြည်လာတဲ့အခါမှာ ဆယ်စုနှစ်ကျော်အောင် မျိုသိပ်လာခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီး၊ ကျွန်မရဲ့ဒုက္ခကြီးပဲ ပြောကြပါစို့... ညီမလေးကိစ္စကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်တော့ သူက အဲဒါ ညီမလေးရဲ့ တစ္ဆေကို မြင်နေရတာမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မရဲ့မသိစိတ် Subconscious mind သာ ဖြစ်ပြီး treatment ယူဖို့လိုကြောင်း၊ ဒီလောက်နှစ်ကြာအောင် ခံစား နေရတာ ကျွန်မမှာ အန္တရာယ်များကြောင်း၊ ညီမလေးက ခိုင်းတယ်ဆိုပြီး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မလုပ်ခဲ့တာတောင် ကံကောင်းကြောင်း ပြောပြတာ treatment ယူဖို့ စပြီး တိုက်တွန်းလာခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သူပြောတာ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်နေတော့ ၉၀၀၉၀ တွေ ဖြစ်တာကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မကို တစ်မျိုးအထင်လွဲပြီး ကျွန်မတို့ ချစ်သူရည်းစားဘဝကို ထိခိုက်လာမှာ မလိုလားတာက တစ်ကြောင်း Treatment ယူဖို့ လက်ခံခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်မက ညီမလေး ဆုံးကတည်းက ဘယ်ကလေး အဖော်နဲ့မှ မဆော့တော့ဘဲ အိမ်ထဲမှာပဲ အရပ်ဆွဲတာ၊ စာဖတ်တာ၊ တီဗီ

ကြည့်တာမျိုးနဲ့ အချိန်ကုန်တာ များပါတယ်။ အပေါင်းအသင်းလည်း ထဲထဲဝင်ဝင် ရင်းနှီးတဲ့သူ မထားခဲ့ပါဘူး။ ကျောင်းမှာလည်း လူတိုင်းနဲ့ တစ်ခွန်းမေး၊ တစ်ခွန်းဖြေပါပဲ။ ပြောချင်တာတွေရှိရင် ညီမလေးရောက်လာရင် ပြောတယ်။ သူကတော့ နားထောင်နေရုံပါပဲ။ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဖူးပါဘူး။ သူ ပေါ်မလာရင် ကျွန်မ ပြောချင်တာ စာအုပ်ထဲ ချရေးတာမျိုး လုပ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဘဝတစ်လျှောက် ကျွန်မအဖော်ဟာ အဘွားရယ်၊ စာအုပ်တွေရယ်၊ ညီမလေး ရယ်၊ အဖေမွေးထားတဲ့ မြင်းတွေရယ်၊ ဒါပဲရှိခဲ့တာပါ။

ချစ်သူကိုဦးဆိုတာကလည်း အဖေလုပ်ငန်းတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိမ်ကို ဝင်ထွက်ရာက အဖေ မိတ်ဆက်ပေးလို့ တွေ့တာမျိုးပါပဲ။ နောက်မှသာ မမြင်ဖူးတော့ အရူးအမူး ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။ Treatment တွေက ဆေးသောက်တာအပြင် တရားထိုင်တာ၊ ယောဂကျင့်တာ၊ လူအများနဲ့ ဆက်ဆံရတဲ့ Activity တွေ ပါဝင်ရတာ၊ အားကစားလုပ်တာမျိုးတွေ ပေါ့နော်၊ ဒီလိုတွေ လုပ်ရပါတယ်။ ကျွန်မ ကြိုးစားပြီး Anticipateလုပ်ခဲ့တယ်။ ညီမလေးကတော့ မကြာမကြာ ပေါ်လာနေတုန်းပါပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ သုံးလေးလ ကြာခဲ့တာပေါ့။ ကျွန်မလည်း ညီမလေးကို မရှိသလို၊ မမြင်သလို ကြိုးစားပြီး နေနေရတာပေါ့လေ။ စကားလည်း လုံးဝ သွားမပြောတော့ဘူး။ သူကတော့ အရင်လို သူ့ကိုတွေ့ရင် ဝမ်းသာအယ်လဲ မဖြစ်တော့ဘဲ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ကျွန်မမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အံ့သြဝမ်းနည်းနေပုံပဲ။

နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကတော့ ကျွန်မအတွက် မမေ့နိုင်ခဲ့ဆုံးနေ့ပါပဲ။ ကျွန်မ ဆေးသောက်နေတုန်း သူ ရောက်လာပြီး ဆေးတွေကို ကြည့်နေတယ်။ ဘာတွေလဲလို့ သိချင်နေပုံပေါ်လို့ ကျွန်မက သူ့ကို ငယ်ငယ်က တကယ်မရှိဘူးလို့ ကိုဦးက ပြောတယ်။ ငယ်ငယ်ကို မြင်နေရတာ မမနေမကောင်း ဖြစ်နေတာတဲ့၊ ဒီဆေးတွေသောက်ရင် မမ ငယ်ငယ်ကို မြင်နေရတာ ပျောက်သွားမယ်လို့ ပြောတယ်ဆိုပြီး သူ့ကို ပြောလိုက်မိတယ်။

အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ကိုဦး ပြောသလို ဒါတွေက ကိုယ့်စိတ်က ဖြစ်နေတာ သူက တကယ်မရှိဘူး ဆိုတာကို ယုံကြည်နေတော့ ခုလို ပြောလိုက်တာကလဲ ကျွန်မလုပ်နေတာတစ်ခုကို ကိုယ့်ဘာသာ အတည်ပြုတဲ့ သဘောပဲ ပြောလိုက်မိတာပါ။

လုံးဝ မထင်မှတ်ထားတာကလေ ညီမလေးက ခုတင်ဘေးကို ထိုင်ချပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးထဲထည့်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုတော့တာပါပဲ။

ညီမလေး

ကျွန်မမှာ ပြန်ချော့ရမလို့၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်ရမလို့ ရုတ်တရက် ဗျာများ သွားတော့တာ။ နောက်မှ စိတ်ကိုတင်းပြီး ငယ်ငယ်က တကယ်မရှိဘူး၊ ငယ်ငယ်ဆုံးတာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ၊ မမ ဒီတိုင်း ဆက်နေနေရင် ရူးသွားလိမ့်မယ်၊ ငယ်ငယ်ကို မြင်နေရတာ မမ အဆင်မပြေတော့ဘူး၊ ဆက်မတွေ့ရ မမြင်ရတော့အောင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမ လုပ်မှာပဲ၊ ငယ်ငယ်ရှိနေ သေးတယ်ဆိုရင်လည်း မမနားကို မလာပါနဲ့တော့၊ မမ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်၊ မမ ပုံမှန်ဘဝလေးမှာပဲ ရှင်သန်သွားချင်တယ်၊ မမကို လူတွေက အရူးလို ဆက်ဆံကြတာကို ငယ်ငယ်မြင်ချင်လို့လားဆိုပြီး ဆက်တိုက်ပဲ အော်ဟစ်ပြောနေ မိတော့တာပါပဲ။

ညီမလေးဟာ ဘာမှ ပြန်မပြောရှာဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် ပြန်မပြောနိုင်ရှာဘူး။ သူ့ခမျာ ကျွန်မ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေတာတွေကို နာနာကျင်ကျင် ငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့် ကျနေရှာတယ်။ ကျွန်မ ဒေါသ ထွက်တာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့တော့ ကြောက်လို့လား၊ စိတ်ထိခိုက်လွန်း လို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေရှာတာပါပဲ။ ကျွန်မက ငယ်ငယ် အခုထွက်သွားလို့ အော်တော့ မျက်ရည်တွေ ကြားကနေ ကျွန်မကို နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ဝမ်းနည်းလွန်းတဲ့ပုံနဲ့ စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်တယ်။ အဲဒီအကြည့်ကို ကျွန်မတစ်သက် မမေ့တော့ပါဘူး။ နောက်ရုတ်တရက်ထပြီး လှေကားကနေ တဒုန်းဒုန်း ပြေးဆင်းသွားတော့တာပါပဲ။

အဲဒီအချိန် ကျွန်မ ကြောင်ငေးနေတုန်း အဘွားက အောက်ထပ် မီးဖိုထဲကနေ လှေကားပေါ်က ဘာလို့ပြေးဆင်းတာလဲ မီးမီးရေ၊ ဆူညံနေတာပဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာလဲလို့ လှမ်းအော်လိုက်တဲ့ အသံဟာ ကျွန်မနားထဲကို မိုးကြိုးပစ်ချ လိုက်သလို စိတ်ထဲမှာ ဟာ သွားပြီ၊ မှားပြီဆိုတဲ့ ခံစားချက်ဟာ ဘာနဲ့မှ ဖော်ပြလို့ မရအောင်ပါပဲ။ ညီမလေး သေသွားပြီလို့ လာပြောကြတုန်းက ဘေးမှာ ညီမလေး ရှိနေခဲ့တာမို့ ဘာမှ သိပ်မခံစားခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မဟာ အဲဒီနေ့က ညီမလေး တကယ်ကို အခုမှ သေဆုံးသွားသလို ခံစားခဲ့ရပါတယ်။

အရူးလို့ အထင်ခံရမှာ ကြောက်လို့ ပုံမှန် သမီးရည်းစားဘဝ၊ ပုံမှန် လူနေမှုဘဝ၊ ပုံမှန် အိမ်ထောင်ရေးမရနိုင်မှာကြောက်လို့ ကျွန်မဘဝရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေး၊ အားကိုးရာမဲ့ရှာတဲ့ ကံဆိုးရှာတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညီမလေးကို တကယ်မရှိဘူးလို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ လိမ်ပြီး ရက်ရက်

စက်စက် ကျွန်မ မောင်းထုတ်ပစ်ခဲ့မိပါပြီ။ ညီမလေးကို မြင်နေရလို့ ရူးသွားမှာ
ကြောက်တဲ့ ကျွန်မ၊ ညီမလေးကို နောင်ဘယ်သောအခါမျှ မမြင်ရ တော့ဘူး
လို့ အသိဝင်လာတဲ့အခါ အရူးလို အော်ဟစ်ငိုကြွေးရင်း သတိပါ လစ်သွားခဲ့ရ
ပါတော့တယ်။

အပိုင်း (၂)

မှန်ထဲက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မကြည့်ပြီး သိပ်ကျေနပ်နေမိတယ်။ အရမ်းကို လှတာပါပဲ။ ရွှေအိုရောင် ပုလဲသီးတွေ၊ စီးကွင့်တွေနဲ့ ဖိတ်ဖိတ် လက်နေတဲ့ ထိုင်မသိမ်းဝတ်စုံ၊ အိနေအောင် ဆင်ထားတဲ့ ရွှေတွေ၊ သေသပ် ညက်ညောတဲ့ မိတ်ကပ်အပြင်အဆင်နဲ့ မှန်ထဲက သတို့သမီးလေးဟာ တကယ်ကို လှတာပါပဲ။ ကျွန်မတို့က မွန်နဲ့တရုတ်သွေးနှောတွေမို့ အသား အရေကလည်း လူတိုင်းက ခဏတော့ စိုက်ကြည့်ရတဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးလေး မွေးရာပါဆိုတော့ ခုလိုနေမျိုးမှာ၊ ခုလို အပြင်အဆင်မျိုးနဲ့ ဘယ်လိုတောင် လှရက်နိုင်တာလဲလို့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းလောင်းက သေချာပေါက် မေးမှာပဲကို တွေးမိပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် ပြုံးမိပါသေးတယ်။

ပြင်တဲ့ဆင်တဲ့သူတွေ၊ အမျိုးထဲက မိန်းမဖော်တွေကလည်း ကျွန်မ ဘေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်၊ အဖေကလည်း ကျွန်မကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်၊ ညီမဝမ်းကွဲလေးတွေကလည်း ဖိတ်ဖိတ်လက်ပြင်ဆင်ပြီး ကျွန်မနားမှာ လူစုံ တက်စုံ။ ဒီနေ့က ကျွန်မရဲ့နေ့၊ ကျွန်မက အရာအားလုံးရဲ့ ဗဟိုချက်မလို့ တောင် ခံစားနေရတာပါပဲ။

ဪ၊ ညီမဝမ်းကွဲလေးတွေမြင်တော့ ညီမလေးကို ကျွန်မ

လှိုက်ခနဲ သတိရမိတယ်။ ညီမလေး ပေါ်မလာတာ ခုနစ်လ ကျော်ပါပေါ့။

ညီမလေး ပျောက်သွားခါစက ကျွန်မမှာ တကယ်ပဲ ရူးခါသွားတော့မလို ဆောက်တည်ရာမရ၊ ညညတွေ ခြံထဲဆင်းရှာ၊ ချွတ်ခနဲ အသံကြားတာနဲ့ ငယ်ငယ်လား၊ ငယ်ငယ်ရေနဲ့ ကျွန်မဖြစ်ပုံကို မြင်နေရတဲ့ အဖေမှာ ဒီသမီးတစ်ယောက်ပါ ပစ်လိုက်ရပြီ ထင်ပါရဲ့ဗျာ ဆိုပြီး ဟီးချင့်ရတဲ့ အဖြစ်။ တစ်ညလုံးတွေ မအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်၊ တင့်တို တရယ်ရယ်နဲ့၊ မစားနိုင် မသောက်နိုင်နဲ့ လူတောင် တော်တော်ချောင်ကျသွားခဲ့တာ၊ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မှန်ထဲကြည့်ပြီး ငယ်ငယ်လားဟင်လို့တောင် ပြန်မေးမိပါတယ်။ ညီမလေးက ကျွန်မနဲ့ချွတ်စွပ်တူပြီး ကျွန်မထက် ပိန်သွယ်တယ်လေ။

ကျွန်မ ခင်ပွန်းလောင်းခမျာလည်း ဂရုစိုက်ရှာပါတယ်။ လိုအပ်မယ်ထင်တဲ့ Treatment တွေ အကုန်ပေး၊ တစ်နေ့ကုန် အဖော်လုပ်ပေး၊ စာဖတ်ပြ၊ အပြင်ခေါ်ထုတ် လည်ပတ်ပေးနဲ့ ပင်ပန်းရတာပါပဲ သူ့ခမျာလဲ။ မီးမီးဆေးတွေသောက်တာ ထိရောက်လို့ ငယ်ငယ်ကို မမြင်ရတော့တာပေါ့၊ ငယ်ငယ်ဟာ ဆုံးခဲ့တာ ကြာပြီပဲကွယ်၊ ဘယ်ရှိနိုင်တော့မလဲ၊ လူကြီးသလို အသက်လိုက်ကြီးလာတဲ့ တစ္ဆေမျိုး အစ်ကိုဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးကွယ်၊ ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း အမျှအတန်းရလို့၊ ကျွတ်လွတ်သွားလို့ မလာတော့တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒီလို မီးမီး အနားမှာ lingering လုပ်နေတာလည်း သူ့အတွက်မှ မကောင်းနိုင်ဘဲဟာ။ မီးမီး တတ်နိုင်သမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပြီး ပြုတိုင်းလည်း အမျှဝေခန့်လို့ သူက အမြဲ ပြောရှာပါတယ်။

တစ်လ၊ နှစ်လလောက်နေတော့ ကျွန်မလည်း နည်းနည်းတည်ငြိမ်လာတယ်။ ညီမလေးဟာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ၊ ငါ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့၊ လူသူအထိအတွေ့ အပေါင်းအသင်းနည်းပြီး အထီးကျန်လို့၊ ညီမလေး မရှိတော့တာကို လက်မခံနိုင်တဲ့ ငါ့ရဲ့စိတ်ကပဲ ငါ့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လှည့်စားခဲ့တာ နေမှာပါလေလို့ ကျွန်မ ဖြေတွေးနိုင်လာတယ်။ ညီမလေးကလည်း အရိပ်အယောင်မျှတောင် ပေါ်မလာတော့ဘူးလေ။ သေသောသူ ကြာရင်မေ့လို့ ဆိုကြတယ်မဟုတ်လား၊ မေ့မသွားပေမဲ့ မေ့ထားနိုင်လာတယ်။

အဝေးသင် တက်နေရာကနေလည်း တာဝတက္ကသိုလ်မှာ နေ့သင်တန်းပြောင်းလိုက်တယ်။ ညီမဝမ်းကွဲလေးတွေနဲ့ စုပြီး ခရီးသွားတာတို့၊ အသစ်ရ

ညီမလေး

လာတဲ့ သူငယ်ချင်းလေးတွေနဲ့ ဈေးဝယ်ထွက်တာတို့၊ ကျွန်မ လုပ်ဖြစ်လာတယ်။ အရင်က လျှောက်မလည်ဖူး၊ လျှောက်မသွားဖူးတော့ သိပ်ပျော်တာပဲပေါ့။ ဩော်၊ ငါ့နယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက လူထဲသူထဲနေမိရင် အခုလိုအရူးဆေး ခြောက်လလောက် သောက်လိုက်စရာ မလိုဘူးလို့တောင် ကျွန်မ လူကြားထဲမှာ နောက်တတ်ပြောင်တတ် လာတယ်။ ညီမလေးဆုံးပြီး ကတည်းက ဆယ်ခြောက်နှစ်ကျော် ကျွန်မနေခဲ့တဲ့ အထပ်ခိုးက ကျွန်မအခန်းကိုတော့ ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ အောက်ထပ်မှာ အဘွားနဲ့ ဘေးချင်းကပ်လျက် အခန်းမှာ ပြောင်းနေတယ်။ အမေ နိုင်ငံခြား ထွက်မသွားခင်က နေခဲ့တဲ့ အခန်းပေါ့။ တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်မလည်း အရင်နဲ့တခြားစီလို့ ပြောရလောက်အောင် သွက်လက် ပျော်ရွှင်လာခဲ့တယ်။ စိတ်ကို ဘာနဲ့မှ တုပ်နှောင်ခြင်း မခံရတော့တဲ့ အရသာဟာ တယ်ကောင်းတာပါပဲလား။ မရှိတော့တဲ့ ညီမလေးကို အဖော်လုပ်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း နေခဲ့မိတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဆယ်ကျော်သက် ဘဝကို အဟုတ်ကို နှမြောမိခဲ့တာပါပဲ။

ကျွန်မဟာ လှတယ်၊ ကျွန်မ အဖေက ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ပြည့်စုံအောင်ထားတယ်၊ ကျွန်မ ချစ်သူက လူကြီးလူကောင်းပီသပြီး ကျွန်မအပေါ် တန်ဖိုးထားတယ်၊ ကြင်နာတယ်။ ငွေကြေးလည်း တောင့်တင်းတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ ရှေ့လျှောက် ပျော်ရွှင်ဖို့၊ အေးချမ်းဖို့တွေချည်းပဲမဟုတ်လား။ မကြာသေးခင်ကတော့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းလောင်းဘက်က တောင်းရမ်းစေ့စပ်လာတယ်။ ကျွန်မက အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်ကျော်လေးမို့၊ ငယ်သေးပေမဲ့ အဖေက ငါ့သမီးအတွက် ငါ့ထက်စိတ်ချရတဲ့သူလို့ ဆုံးဖြတ်တာမို့၊ အခုတော့ လက်ထပ်ဖို့အထိ ဖြစ်လာခဲ့ပြီပေါ့နော်။

ပျော်ရပါတယ်။ မင်းသမီးကလေးလို အားလုံးက ဝိုင်းချစ်၊ ဝိုင်းယုယနေကြတဲ့ အခိုက်အတန့်ပဲလေ။ ဒါကြောင့်လဲ တစ်သက်မှာ တစ်ခါလို့ဆိုကြတာ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မဖြင့် မျက်နှာပိုး မသေနိုင်အောင် တပြုံးပြုံးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲမှာ ကြည့်မဝနိုင်အောင်ပါပဲ။ ပြင်ရင်းဆင်ရင်း အမျိုးတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေကြား စနောက်ရင်းနဲ့ ခင်ပွန်းလောင်း လာကြိုမယ့်အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့တာပေါ့နော်။

ကျွန်မတို့ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေတာကို ကျွန်မတို့ မမြင်နိုင်တဲ့ တခြားတစ်ဖက်ကနေ ဝမ်းနည်းသိမ်ငယ်စွာ၊ နာလိုခံခက်စွာ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံကိုတော့ အဲဒီအချိန်က ဘယ်သူမှ သတိမထား

မိခွဲကြပါဘူး။

*

မင်္ဂလာဆောင်က မြို့နယ်သာသနဗိမာန်မှာ နံနက်ကိုးနာရီ။ လာကြိုရမယ့်အချိန်က ခုနစ်နာရီခွဲ။ ခုနစ်နာရီလည်း ခွဲပြီဆိုတော့ Toilet ဝင် အပေါ့အပါးသွားထားဖို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အခန်းထဲက ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ထိုင်မသိမ်းက နောက်က တစ်ယောက် ကိုင်ပေးမှ အဆင်ပြေမှာလေ။ အနောက်ဆောင်ကို ဝင်ခါနီး ကျွန်မ ထိုင်မသိမ်းကို သူက မတင်ပေးနေတုန်း ကျွန်မ မျက်လုံးက လှေကားပေါ်ကို အမှတ်မထင် မော့ကြည့်လိုက်မိတဲ့ခဏ။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ဖျဉ်းခနဲ။ အထပ်ခိုးက ကျွန်မအခန်းဟောင်းရဲ့ တံခါး ပွင့်နေတယ်။

တံခါးသေ့က အောက်ထပ်ကကျွန်မအခန်းထဲ မှန်တင်ခုံအံ့ခွဲထဲမှာ၊ ဘယ်သူကများ ကျွန်မ မသိအောင်ယူသလဲ၊ ဘယ်သူကများဖွင့်ပြီး ဘာ တက်လုပ်သလဲ၊ ဘယ်သူရှိနေလဲ။ ကျွန်မခေါင်းထဲ လဲပေါင်းများစွာနဲ့ အတောင့်လိုက်ရပ်နေမိတယ်။ နောက်ကကိုင်ထားတဲ့ သူငယ်ချင်းက ‘ဟဲ့ သွား’လေ မြန်မြန်ဆိုမှ ကျွန်မနဲ့သူနဲ့ အတွဲလိုက်ကြီး အိမ်သာထဲဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ပြန်ထွက်လာတော့ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်။ လှေကားနားရောက်တော့ တစ်ခါပြန်မော့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ တံခါးက စေ့စေ့ပိတ်လျက်သား။ မျောက် လက်မှာခတ်ထားတဲ့ သေ့ခလောက်ကိုတောင် လှမ်းမြင်နေရသေးတယ်။

ကျွန်မခေါင်းထဲကို အတွေးပေါင်းများစွာ တစ်ပြုံကြီး ဆောင့်တိုး ဝင်လာတယ်။ ဝင်လာသမျှ အတွေးတွေကို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ မျက်စိမှောက် တာ၊ ငါ ညက အပျော်လွန်ပြီး အိပ်ရေးပျက်လို့ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်တာ။ ငါ အရင်ကလည်း ဒီလို တကယ်မရှိတာတွေကို မြင်ခဲ့ဖူးတာပဲလေ၊ ဘာများ ဆန်းသလဲ။ ငါက ဒီလိုရောဂါမျိုး ဖြစ်နေတာပဲဆိုပြီး ကျွန်မ အသည်းအသန် ပြန်ချေပနေမိတော့တာပါပဲ။

ကျွန်မတို့လည်း အခန်းထဲအဝင် အပြင်ဧည့်ခန်းက အဖေ နှုတ် ဆက်သံနဲ့အတူ ကျွန်မသတို့သားရဲ့ စိတ်လောနေတဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရ တယ်။ ဦးရေ၊ မီးမီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ခုနစ်နာရီခွဲနေပြီ၊ ညအိပ်ဂါဝန်နဲ့ ဘာမှလဲ ပြင်မထားဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊ နောက်ပြီး အဲဒီအပေါ်ထပ် မှာ တက်မအိပ်ပါစေနဲ့လို့ ကျွန်တော် သေချာမှာထားတယ်လေတဲ့။

ညီမလေး

အဖေက ‘ဟေ ဘာတုန်းက ပြင်ပြီးနေပါပြီ၊ ဘယ်မှာတုန်း မီးမီး’
ဆိုတော့

အပေါ်ထပ်မှာလေ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့်
နေတယ်၊ ခေါ်တော့လဲ မထူးဘူးတဲ့။

ကျွန်မ ဒူးတွေ ချောင်လာတယ်။ အခန်းထဲက လူတွေလည်း
အကုန်ကြားလိုက်ရတဲ့ မျက်နှာပေးတွေနဲ့ ကျွန်မကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။
ရင်ထဲမှာ တဒုန်းဒုန်း ပေါက်ခွဲနေတဲ့ နှလုံးကြောင့် ထိုင်မသိမ်းရင်စည်းက
ပုလဲတန်းလေးတွေကိုပါ တဆတ်ဆတ်တုန်။ ခုနက ဆူညံရယ်မောပျော်ရွှင်
နေတဲ့ အခန်းဟာ မီးကို ရေနဲ့ သပ်ချလိုက်သလို။

ကျွန်မ ခန်းဆီးစကို ဗျန်းခနဲ ဆွဲဖယ်ပြီး ထွက်လိုက်တယ်။

“ကိုဦး၊ မီး ဒီမှာ”

အကျအန ပြင်ဆင်ထုံးဖွဲ့ထားတဲ့ ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ လက်ထပ်ရန်အသင့်
ကျွန်မကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ကျွန်မသတို့သားရဲ့ မျက်နှာဟာ အံ့ဩလွန်းစွာ
ပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့။ အဖေက ကျွန်မကိုကြည့်လိုက်၊ သူ့ကိုကြည့်လိုက်
ဇေဝဇေဝ။ ကျွန်မ တဆတ်ဆတ်တုန်လာတဲ့ လက်တွေနဲ့ ထိုင်မသိမ်းကို
ကိုယ်တိုင်ကောက်မပြီး လှေကားပေါ် ပြေးတက်သွားတားကို အားလုံးက
ကြောင်ကြည့်နေကြတယ်။

ကျွန်မ လှေကားတစ်ဝက်လောက် ရောက်မှ အဘွားက ‘ဟဲ့ဟဲ့၊
ဆွဲကြစမ်း၊ မသွားစေနဲ့၊ မောင်ဦး လိုက်ဆွဲစမ်း၊ မီးမီးရေ၊ ဟဲ့’နဲ့ ထအော်
တော့မှ ကျွန်မသတို့သားက သတိဝင်ပြီး အတင်းလိုက်ပြေးတက်တယ်။
သူ့နောက်ကမှ တစ်ပြုံကြီး ပြေးလိုက်ကြတော့တာပါပဲ။

ကျွန်မဟာ အဲဒီခဏမှာ ကြောက်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ ပြင်းပြစွာ
မြင်လိုသလိုစိတ်တွေနဲ့ ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်တော့ပါဘူး။ ပူးကပ်ခံနေရသူလို
ခွန်အားမျိုးနဲ့ သော့ခတ်ထားတဲ့ တစ်လက်မခွဲထု သစ်သားတံခါးကို ဂုန်းခနဲ
ကိုယ်နဲ့ပစ်တိုက်ဖွင့်လိုက်တာများ အကုန်လုံး အံ့ကိုဩလို့။ ဘယ်သူဆိုတာ
သိတယ်၊ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ သို့ပေမဲ့ မတွေ့ချင်တော့ဘူးလို့
ဆိုခဲ့ဖူးလို့ ကျွန်မကို နာဟန်တူပါရဲ့။ ဘာကိုမှ ကျွန်မ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။

အခန်းဟောင်းကလေးဟာ နေခဲ့တော့လို့ ကျွန်မ စွန့်ထားခဲ့တဲ့
အတိုင်း ညှိုးငယ်ငြိမ်သက်စွာ။ အခန်းထောင့်မှာ ငယ်တုန်းက အရုပ်ဟောင်း
လေးတွေ၊ အဝတ်ဟောင်းကလေးတွေ ထည့်ထားတဲ့ ကတ်ထူပုံးကလေး

တွေရယ်၊ အခန်းအလယ်မှာက မွေ့ရာ ခင်းမထားတဲ့ ခုတင်လေးရယ်။ တစ်ဖက်မှာက စားပွဲခုံလေးနဲ့ကပ်လျက် ပြတင်းပေါက်ရယ်၊ ပြတင်းတံခါး တွေကလည်း စေ့စေ့ပိတ်လို့။ နောက်ကမီလာတဲ့ ကိုဦးက ပြတင်းပေါက်ကို ဦးတည် ခြေလှမ်းနေတဲ့ ကျွန်မလက်မောင်းကို အတင်းဆွဲလှည့်တယ်။

‘မီးမီးရေ၊ ကိုဦး မနက်က အကျွေးအမွှေးကိစ္စ အစောကြီးထရလို့ မျက်စိမှောက်သွားတယ်ကွာ၊ ပခုံးနာသွားပြီမဟုတ်လား၊ ပုလဲကြိုးတွေ ပြတ်ကုန်ပြီ၊ အစ်မရေ၊ လာပါဦး၊ မီးမီးကို Touch up လုပ်ပေးဦး၊ လာလာ၊ အောက်ဆင်းမယ်နဲ့ တရစပ်ပြောရင်း ကျွန်မကို အတင်းဆွဲတော့တာပဲ။ ကျွန်မတော့ သူ ပြောတာ နားလည်းမဝင်ဘူး၊ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး။ အခန်းရဲ့ ဘယ်ချောင်ကနေ ဘာပေါ်လာမလဲပဲ အတင်း ဖြဲရဲလိုက်ကြည့် နေမိတော့တာပါပဲ။

ကိုဦးကတော့ အခန်းပေါက်ဝက လူတွေကို ကဲကဲ ဆင်းကြ၊ သွားကြမယ်ဟေ့၊ နောက်ကျတော့မယ်၊ လာလာနဲ့ အတင်းခေါ်ချတော့ တာ။ ကိုဦးနဲ့ ထိုင်မသိမ်း မ ပေးတဲ့ သူငယ်ချင်းကြားကနေ ကျွန်မမှာ လှည့်ကြည့်၊ လှည့်ကြည့် ကန်တန်ကန်တန်နဲ့ ပါသွားရတော့တယ်။

*

ဂျိန်းခနဲ ကားတံခါးပိတ်သံကြောင့် ကျွန်မ တုန်တက်သွားလို့ ကိုဦးက ဆောရီးနော် လန့်သွားလားလို့ မေးတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်က မစသေးဘူး။ ချွေးတွေပြန်၊ ပုဆိုး ဖရိုဖရဲနဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ စိတ် မကောင်းဘူး။ ကျွန်မဟာ အခုလောက် အပင်ပန်းခံပြီး၊ ဒုက္ခတွေခံပြီး လက်ထပ်ယူရဖို့လောက်အောင် ထိုက်တန်လို့လားလို့ စိတ်ထဲမှာ မေးနေ မိတယ်။ သူ့ကို ဖွင့်မေးရင်တော့ မီးမီးအတွက် ကိုယ် ဘာမဆိုလုပ်မှာလို့ ပြောမှာပဲ။ သူ့ကို ကြည့်ရမှာ အားနာလို့ ကျွန်မ ကားပြတင်းပေါက်ကနေ အိမ်အပေါ်ထပ်ကိုပဲ လှမ်းကြည့်နေမိတယ်။ ခုနမုန်တိုင်းဟာ တကယ် မတိုက်ခဲ့သလို ငြိမ်ဝပ်နေတဲ့ ကျွန်မကို သူက သေချာကြည့်ပြီး

“ကိုဦး ပြောမယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်တယ်ဆိုတာကွာ အလုပ်က သိပ် များတာမျိုး မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ဘက်မှာလည်း စီစဉ်ရတာ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းရယ်၊ ဧည့်ကလည်းများတော့လေ လူကပင်ပန်း၊ အိပ်ရေးပျက်နဲ့ ဘာတွေ လျှောက်မြင်မှန်း မသိပါဘူးကွာ၊ ဘာမှ စိတ်ထဲမှာ မထားနဲ့

ညီမလေး

သိလား၊ ဘာမှကို တွေးမနေနဲ့နော်၊ ခဏနေ ရောက်တော့မှာ၊ ပြုံးပြုံးလေး
ဧည့်ခံရမယ်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ မျက်လုံးက အသက်မပါရင် တစ်သက်လုံး
စိတ်ညစ်နေရမှာ၊ တကယ်တော့ ဒါက”

“အဲဒါ ငယ်ငယ်ပဲ ကိုဦး၊ ကိုဦးတွေ့လိုက်တာ ကျွန်မ ညီမလေးပဲ”
“... ..”

ကျွန်မကို စိတ်သက်သာအောင် ဖျောင်းဖျနေတုန်း သူ့စကားကို
ဖြတ်ပြီး တုံးတံကြီး ပြောချလိုက်တဲ့ ကျွန်မကို သူ စိတ်မကောင်းစွာ
ပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့ ကြည့်နေရှာတယ်။ ကျွန်မကတော့ အမှားအမှန်၊
အဖြူအမည်း၊ အခါးအချို ပီပီပြင်ပြင် ဝေခွဲလို့ ရသွားသူလို တည်ငြိမ်လျက်။
ညီမလေးဟာ တကယ်ရှိတယ်ဆိုတာကို ဘေးလူတွေကတစ်ဆင့် နှစ်ခါတိတိ
ကျွန်မကြုံရပြီးပြီ။ ဒါတောင် ကျွန်မက အရူးဆေးတွေ ခြောက်လ၊ တစ်နှစ်
သောက်ခဲ့သေးသတဲ့။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော် သိလာတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အမှန်တရား
ကို ယုံမှားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရူးတံဆိပ် ကပ်လိုက်သေးတာ။ ခိုက်လိုက်
တဲ့ ကျွန်မဟာ မမြင်ချင်တော့ပါဘူးလို့ ပစ်ပစ်ခါခါ နှင်ထုတ်ပြီးမှ ဆောက်
တည်ရာမရ နေရာအနှံ့ ရှာခဲ့သူ။ ရှိနေသေးတယ်လို့ သိလိုက်ပြန်တော့လည်း
မရှိစေချင်ပြန်သူ။ ငါ့ကြောင့် သူ နာသွားရှာတယ်လို့ သိသိလျက်နဲ့ ငါက
ဘာများလုပ်မိလို့လဲလို့ ထန်းလက်နဲ့ကာချင်သူ၊ ကျွန်မဟာ တကယ်
မကောင်းတဲ့ အစ်မပါပဲ။

ကားက မောင်းထွက်လာတော့ ကျွန်မတို့အိမ်ကြီး ဝေးကျန်ခဲ့တာကို
ဘေးမှန်ကနေ ကျွန်မ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်ရင်း လူက ထုံထိုင်းဆို့နင့်။

*

မင်္ဂလာ ဆောင်ရတော့မယ့် သတို့သမီးနဲ့ လားလားမျှ မတူဘဲ၊
နာရေးအသုဘ ရှုသလို မျက်နှာသေ မျက်လုံးကြောင်တောင်နဲ့ ကျွန်မကို
ဘေးကကြည့်ရင်း ကိုဦးမှာလည်း သက်ပြင်းတွေ တဟင်းဟင်းချလို့။

“ခက်တော့တာပဲ မီးမီးရယ်”

စာရေးသူ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

၁၉၈၄ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၅ ရက် ကြာသပတေးနေ့ နံနက်ခင်းတွင် ရန်ကုန်မြို့ ဂျာမခါနာ၌ အဘ ဦးမြသိန်း၊ အမိ ဒေါ်လှိုင်လှိုင်တင်ဝင်းတို့မှ ဖွားမြင်သည့် မွေးချင်းမရှိ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်၏။

အမည်အရင်း မြတ်သော်ခိုင်မင်း ဖြစ်ပြီး မိဘများ အစိုးရဝန်ထမ်းတာဝန်ဖြင့် အောင်လံမြို့နယ်(ယခုမြေထဲမြို့နယ်)မကွေးတိုင်းအတွင်း ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးရှိ အမှတ်(၃) ဓာတ်မြေဩဇာစက်ရုံတွင် တာဝန်ကျသဖြင့် ငယ်စဉ်ဘဝကို အညာဒေသတွင်ကုန်ဆုံးခဲ့ ၏။

ငယ်စဉ်ကပင် စာဖတ် စာရေးဝါသနာကြီးလှပြီး မိခင်သင်ကြားမှုဖြင့် အသက် ၇ နှစ်အရွယ် ဒုတိယတန်း၌ပင် မြန်မာစကားပြေဝါကျများအား သဒ္ဒါအထားအသို ကောင်းစွာ တည်ဆောက်ရေးသားနိုင်ခဲ့လေသည်။ မိဘများကား ပညာရေး မျှော်လင့်ချက် ကြီးမားလေရာ အနေအစား ခြိုးခြံစုဆောင်း၍ ထိုစဉ်ခေတ်၌ အခေါင်အဖျားအညာဒေသနေ သာမန်ဝန်ထမ်းလူတန်းစားအနေဖြင့် ဝယ်ယူရန်ခက်ခဲသော နိုင်ငံခြား Comic Bookများ၊ English ဘာသာ သင်ကြားရေးစာစောင်များ၊ ဗီဒီယိုတိတ်ခွေများအစရှိသည်တို့အား ရန်ကုန်ရှိ သင်္ဘောသားမိတ်ဆွေများမှတစ်ဆင့် ငွေကုန်ကြေးကျခံမှာယူကာ ကြည့်မြင်ဖတ်ရှု လေ့လာစေခဲ့၏။

အခြေခံပညာမူလတန်းအား စက်ရုံတွင်းရှိ အစိုးရကျောင်းတွင် တက်ရောက်ခဲ့ပြီး

၎င်းဝန်ထမ်းအိမ်ရာအခြေစိုက် ကတ်သလစ်ခရစ်ယာန်သာသနာပြုများထံ၌ အစဉ်မပြတ် English အရေး၊ အဖတ်၊ အပြောအကြား စသည်တို့အား အပတ်တကုတ်သင်ယူခဲ့ရ၏။ အသက် (၁၁) နှစ်အရွယ်မှစ၍ မိဘများဇာတိဖြစ်သော ရန်ကုန်တိုင်း၊ သန်လျင်မြို့နေ ဖခင်၏နမူနာဖြစ်သူ အဒေါ်မှ ခေါ်ယူကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သဖြင့် အခြေခံပညာ အထက်တန်းအထိ အ-ထ-က (၁) သန်လျင်၌ သင်ယူခဲ့၏။

၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် ၎င်းကျောင်းမှပင် ဂုဏ်ထူး (၂) ဘာသာဖြင့် ဒဿမတန်း အောင်မြင်ကာတိုင်းအဆင့် English အမှတ်အများဆုံးရရှိခဲ့လေသည်။ သို့သော် သင်္ချာ ဘာသာရပ်၌ အလွန်ဝါသနာနည်းကာ မြန်မာစာနှင့် Englishစာ သမိုင်းဘာသာရပ်စသည် တို့၌သာ စိတ်ပါဝင်စားထွန်းပေါက်သဖြင့် စိတ်ပညာအထူးပြု၍သော်လည်းကောင်း၊ English စာအထူးပြုသော်လည်းကောင်း တက္ကသိုလ်တက်ရောက်ရန် ဆန္ဒရှိခဲ့သော်ငြား မိဘများ၏ဆန္ဒအရ သန်လျင်နည်းပညာကောလိပ်သို့သာ ဆက်လက်တက်ရောက်ခဲ့ရ၏။

ကောလိပ်တက်ရောက်စဉ်ကာလ၌ အထက်တန်းစာမေးပွဲဝင်မည့် ကျောင်းသား များအား ကျူရှင်သင်ကြားခြင်း၊ မူလတန်းကျောင်းသားငယ်များအား Englishစာသင်ကြား ခြင်းစသည်ဖြင့် အပိုဝင်ငွေရရှိရန် လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

စိတ်ပါဝင်စားခြင်းမရှိသဖြင့် ကောလိပ်၌ စာစောင်များရေးခြင်း ကဗျာစာအုပ် များထုတ်ခြင်း စသည်တို့၌သာအချိန်ကုန်လျက် အလွန်ညံ့ဖျင်းခဲ့ပြီး ဒုတိယနှစ် AGTI စာမေးပွဲ ကျန်းသောကြောင့် ကျောင်းထွက်ကာ ပြင်ပကျူရှင်သင်ကြားခြင်းအလုပ်အား အချိန်ပြည့် လုပ်မည်ဟုဆိုရာ ဖခင်မှ ‘ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုယ် တာဝန်မယူနိုင်သူ’ဟု ရှုံ့ချချသူပုညကို မခံချင်စိတ်ဖြင့် ၎င်းစာမေးပွဲအား နောက်တစ်နှစ်ထပ်မံဖြေဆိုခဲ့၏။ ထိုနှစ်၌ သင်တန်းသား ၁၀၀ ကျော်၌ အဆင့် ၃ ဖြင့်အောင်မြင်လေသည်။

စာတိုပေစုများ စာရေးတတ်စကပင် ရေးသားခဲ့သော်ငြား အကျိုးအကြောင်း မတိုက်ဆိုင်သဖြင့် လွန်စွာဝါသနာကြီးသော စာရေးခြင်းအလုပ်၊ Englishဝတ္ထုများအား ဘာသာပြန်ခြင်းအလုပ်တို့ဖြင့် အသက်မွေးရန်အခြေအနေကား မပေးခဲ့ချေ။

၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရရှိကာ ၎င်းနှစ်၌ပင် စင်ကာပိုနိုင်ငံသို့ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရင်း ပညာဆက်လက်သင်ယူရန် ထွက်ခွာခဲ့ပြီး ၂၀၀၈ ခုနှစ်၌ Nanyang Technological University ၌ M.Sc ဘွဲ့ရယူရန်လျောက်ထားရာ တက်ရောက်ခွင့်ရရှိခဲ့ သော်ငြား ကျောင်းစရိတ်အခက်အခဲကြောင့် တစ်နှစ်အကြာတွင် ကျောင်းမှထွက်ခဲ့ပြီး အချိန်ပြည့်လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။ လုပ်ငန်းခွင်တစ်ဖက်ဖြင့် Building & Construction Academy Singapore မှ ၂၀၁၂ခုနှစ်တွင် Construction Contract Management ဘာသာရပ်ဖြင့် ဒီပလိုမာဘွဲ့ ရရှိခဲ့၏။ ၎င်းကာလများ၌ Forum များ၊ Blog များ၌အပျော်တမ်းဝတ္ထုတိုများ အင်ဂျင်နီယာဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများ

အား အချိန်အားသည်နှင့် ရေးသားခဲ့လေသည်။

စင်ကာပိုနိုင်ငံ၌ အိမ်အကူစသော အခြေခံအလုပ်အကိုင်များ လာရောက် လုပ်ကိုင်ကြရသည့် မြန်မာအမျိုးသမီးငယ်များ၏ လူမှုဘဝအခက်အခဲများအား သရုပ်ဖော် ရေးသားသည့် **‘ခုနစ်ထပ်မှာနေသည်’** ဟူသော ဝတ္ထုတိုမှာ ထိုကာလတွင် Blog ဖတ်သူများအကြား အလွန်လူကြိုက်များ ရေပန်းစားခဲ့ပြီး အခြားနာမည်ရ စာရေးသူတစ်ဦးမှ ကူးယူဖော်ပြနာမည်ခံခဲ့သဖြင့် အချေအတင်ငြင်းခုံခဲ့ရသောကြောင့် စိတ်ပျက်ကာ စာရေးခြင်း အားရပ်နား၍ မိမိ Blog များအား ပိတ်သိမ်းခဲ့၏။

စင်ကာပိုနှင့် ဒူဘိုင်းတွင် Multinational Company များ၌ အချိန်ပိုင်းနှင့် အချိန်ပြည့် Site Engineer, Project Engineer, Quantity Surveyor အဖြစ် ၉ နှစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး ၎င်းဘဝပုံစံတွင်မပျော်ပိုက်သဖြင့် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၌ မြန်မာပြည်သို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ကာ ရန်ကုန်ဆောက်လုပ်ရေးလောက၌ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ၍ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး စာပေရေးသားခြင်းနှင့် နှစ်အတန်ကြာအဆက်ပြတ်ခဲ့လေသည်။

၂၀၁၀ ခုနှစ်တွင် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ၂၀၁၃ ခုနှစ်၌ သမီးကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၌ သားအငယ်ကိုလည်းကောင်း ဖွားမြင်၍ ယခုအခါ သန်လျင်မြို့၌ အခြေချနေထိုင်လျက်ရှိ၏။ သားအငယ်မှာ ဖွံ့ဖြိုးမှုနှောင့်နှေးသော Special Need ရှိသည့် ကလေးဖြစ်သဖြင့် ၂၀၂၂ ခုနှစ်မှစတင်ကာ အချိန်ပြည့် မိခင်အဖြစ် သားသမီးများ အားစောင့်ရှောက်ရင်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အလွန်မြတ်နိုးလှသော စာပေရေးသားခြင်း အလုပ်အား ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။

